

CÜNEYD
SUAVİ

Hayatın İçinden

Sevgi Hikâyeleri -1

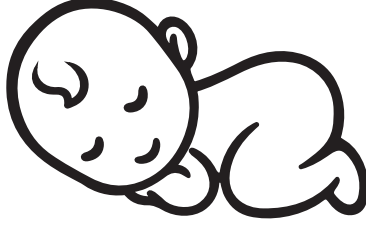
74. Baskı

Hayatın İçinden

CÜNEYD SUAVİ

● genctimas.com ●

Bandaj

(Bilenler bilir. Bir gün bir haber verdiler, önce gazetelerde, sonra televizyonda... Duyanların kanını donduran bir haber... Yeni doğan yavrusunu bir çöp bidonuna bırakan anne, ne yazık ki bununla da yetinmemişti.)

Bir hata yaptığımı biliyorum.

“Keşke yapmasaydın!” demek elimde değil.

Zaten elimden bir şey gelmiyor ki...

Parmaklarım kcck, hem de çok gcsz. Bir şey tutamıyorum.

Ağzımı açmakta bile zorlanıyorum ama, çok şükür ki gözlerimle konuşuyorum.

“Karnın acıktığında, annen seni doyurur, süt verir,” demişlerdi, beni çabucak büyüten, kuvvetlendiren...

Şimdi soruyorum sana: "Neden vermedin?"

Anneler yavrularını sevip öpermiş.

Neden öpmedin?

Bir yanımda sen, diğer yanımda babam duracakmış, öyle söylemişlerdi.

Hiç olmazsa sen anne! Neden durmadın?

Yumuşacık bir yatakta uyumayı beklerken, beni bir çöp bidonuna fırlatıverdin.

Kollarında ısınmayı hayal ederken, kışın en soğuk gününde çıplak bıraktın.

Buna rağmen seni affediyorum.

Hepsine razıydım ama ağzımı neden bantladın bilemiyorum.

Emin ol bağırmazdım, zaten gücüm yetmezdi.

Yaptığın hatayı kimseye anlatmazdım.

Bir açsaydın ağzımı, dudaklarımdan sökseydin o siyah bandı, sadece bir şey söylemek isterdim sana:

"Seni seviyorum anne! Beni terk etsen bile, beni öldürsen bile seviyorum!" ♥

Numaracı

Birkaç aylık bebeğe:
"Ne kadar da yaramazsın," diye kızmışlar.
"Sanki karnın açmış gibi ağlayıp duruyorsun. Fakat annen seni kucağına alınca, bir damla süt emip bırakıyorsun."

Bebek, 'melek diliyle' konuşarak:

"Hiç süt içmesem de Allah beni doyurur," demiş.
"Ama annemin bana sarılması için, elimden başka bir şey gelmiyor ki..." ♥

Uçuş gücü

Genç bir dağcı bir zirveye bayrak dikmek istemiş. Çıkmayı düşündüğü dağ fazla yüksek olmasa da diğerlerine oranla pek rağbet görmüyormuş. Dağın dik yamaçları, ikide bir derin yarıklarla kesildiğinden, usta dağcıları bile korkutuyormuş. Fakat esas tehlike, söz konusu yarıkların karla örtülmesiymiş. Bu tehlikeli bölgede kara bastığını sanan bazı şanssız yolcular, yüzlerce metre aşağı uçuverirmiş. Dağ keçileri bile ürkermiş buradan. Eğer yaşlı bir tekeyi rehberlik yapmaya ikna edemezlerse, boyunlarını bükerek dönüşe geçerlermiş.

Kısacası bu dağda, kuş ve keçiler dışında pek canlı görünmezmiş. Bir de dağ fareleri...

Genç dağcı bu zorlukları iyi bilmesine rağmen içindeki arzuya yenik düşmüş. Ve bir gün hazırlık yaparak bulutlarla örtölen zirveye yönelmiş. Beş gün sonra hedefine ulaşmış ama, bir de bakmış gökyüzünde, kartalların daireler çizdiği yerde; ak saçlı-sakallı biri uçup duruyor.

Delikanlı yorgunluktan hiçbir şey düşünemez durumdaymış. Gördüğünü hayal sanıp önüne döndüğünde, "Kolay gelsin!" demiş biri, hemen yanı başından. "Doğrusu ya, iyi bir dağcıymışsın. Günler boyu seni seyrediyordum."

Genç dağcı panikleyerek küçük çocuklar gibi çığlık atmış. Gökyüzünde gördüğü adammış bu.

İhtiyar adam, onun biraz sakinleşmesini bekleyip:

"Sen bu zirvelere çıkan üçüncü dağcısn," diye te-bessüm etmiş. "15 yıl kadar önce, senin gibi biri daha çıkagelmişti. Fakat buralarda uzun süre kaldıktan sonra, bana hiç haber vermeden ayrılıverdi. şimdi sıcak bir şey içip ısınmalısın. Daha sonra yemek yiyip dinlenirsin inşallah."

Delikanlı, bulunduğu yere çökerken, yaşlı adam bir bardak çay uzatmış ona, etrafa mis gibi kokular yayan, sanki yeni konmuş gibi sıcakık...

Zirvenin alt yamacında geniş bir mağara bulunuyormuş. İhtiyarın yaşadığı, soğuktan hem kendisini hem de birkaç keçisini koruduğu yer.

Oraya geçerek sohbete başlamışlar.

Delikanlı hiç durmadan sorular soruyormuş. İhtiyarın nereden geldiğini, kimlerden olduğunu, böyle yüce bir makama nasıl eriştiğini...

İhtiyar adam, misafirini kırmayıp bütün sorularını cevaplamış. Önceleri büyük bir şehirde yaşadığını, bir batağa düşer gibi sayısız günaha girmek zorunda kaldığını, sonunda bu dağa kaçıp tek başına yaşamaya başladığını; kısacası günahlardan uzaklaşınca, Rabbinin de kendisini böyle güzel bir makama yükselttiğini anlatmış tatlı bir dille, her nedense diğer gençten hiç bahsetmeden...

Delikanlı bu sözlerden çok etkilendiğinden, o ihtiyar gibi hayat sürmeyi, Allah'a kulluktan başka bir şey düşünmemeyi, sonunda da göğe yükselmeyi istemiş. Eğer o ihtiyarın yanında kalırsa, her işini mükemmel bir şekilde görecekti, üstelik de hiç şikâyet etmeden.

Yaşlı adam onu hemen uyarmış tabii, "Bu tür makamlar istenmez, belki verilir. Hedefimiz Allah rızasıdır," diyerek. Fakat delikanlı çok ısrar ediyormuş. Özellikle gökyüzüne yükselme konusunda...

İhtiyarın şefkati, hiç kimseye "Olmaz!" demesine izin vermemiş. Bu nedenle genç dağcıyı tekrar ikaz ederek, "Bu iş Allah'ın işidir, verecekse O verir. Göklere yükselmek için her türlü günahattan uzak kalmak gerekir. Zaten oraya yükselmek tehlikelidir. Yeryüzünde bir hata yapsan neyse ama, gökyüzünde yaparsan mahvolursun, bunun telafisi mümkün değildir," demiş.

Delikanlıya göre, kendisini buralarda günaha sokacak hiçbir şey yokmuş. Aşağıda sadece koyun ve keçiler, yukarıda ise kuş ve kartallar varmış. Bu yüzden de ihtiyarın korkması çok abesmiş...

Göge çıkma konusunda yaşlı adam ona garanti vermese de, en nihayet misafirine boyun eğmiş, "Her şeyde bir hayır vardır," diyerek.

Aradan beş yıl geçmiş. Delikanlı ihtiyarın işlerini görürken, bir yandan da ezbere Kur'an okuyormuş. Zikir desen zikirde, şükür desen şükürde emsalsizmiş. Eski günahlarına da günde en az bin kere tövbe ediyormuş. Teheccüdler ya da nafil namazları, bin bir türlü zikir ya da oruç gibi ibadetler en sonunda beklenen meyveyi vermiş. Ve bir Ramazan gününde, büyük bir ihtimalle Kadir Gecesi'nde, yerden birkaç metre kadar yükselmeyi başarmış. Bayram yapmış delikanlı bayramdan önce. İnanılmaz derecede şevke kapıldığından, beş yıl daha çalışarak istediği yüksekliğe çıkacak hâle gelmiş.

Yaşlı adam onun durumu görünce, bir kez daha ikaz etmiş delikanlıyı, "Bu makamın hakkını vermelisin! Sakın şımarayım deme, çok feci tokat yersin! İbadetlerini daha da artır! Dağ başı deyip de kendini salma! Bu dünyanın günahları dört bir yandan yağmur gibi dökülür üstümüze. Şüpheli şeylere asla yanaşma! Hele göge yükselince hiç boş bulunma! Bu makamda hata kabul edilmez, sonra paldır küldür düşersin!" diye...

Delikanlı eminmiş kendisinden. Gökyüzündeki kuşlardan istese de zarar gelmezmiş ona. Onları öldürecek değilmiş ya!

Bir gün delikanlı yine göğe yükselmiş. Eskiden ancak beş günde tırmandığı zirveyi, bulutların üzerinden tefekkür etmekteyken, daha yükseklerden uçan bir şey fark etmiş. Yolcu uçağıymış bu, mavi boşluğa bembeyaz çizgiler çizen...

Delikanlı meraklanıp bir hamlede çıkıvermiş onun yanına. Önce kanatlarından birine oturmuş. Sonra da bir pencereye yanaşmış usulcacık.

İçeride yüzlerce insan varmış. Rahat koltuklarında kestirme yapanlar, bebeklerini doyuran merhametli anneler, son derece şık giyinmiş iş adamları ve onlara hizmete koşan güler yüzlü, boylu poslu, ceylan gözlü hostesler.

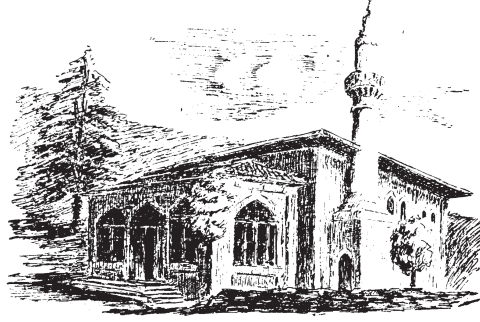
Sanki hepsi birer dünya güzeli...

Delikanlı hostesleri seyre koyulduğunda, sıtmalı hastalar gibi titremeye başlamış ve uçuş gücünü o anda kaybetmiş. Aşağıya tepe taklak düşmek üzere iken, zorlukla tutunmuş uçağın kanadına. Bu arada korku çılgınlıkları atsa da, uçaktaki yolculardan kimse onu duymamış, kimsecikler görmemiş.

Yaşlı adam aşağıdan onu seyrediyormuş. On yıllık misafiri, o uçakla birlikte gözden kaybolurken:

"Demek ki buradan gitmek istedi," demiş. "Hizmetlerim ona ağır gelmiş olmalı. Fakat anlamıyorum. Bu

kadar güzel uçarken o uçağın kanadına neden tutundu? Daha önce gelen genç de başka bir uçağa tutunup ayrılmıştı.” ♥

Seccade

Nur yüzlü bir adama:
"Bu ufacık seccadede nasıl namaz kılıyorsun?" diye sorduklarında:

"Farkında değilim," diye tebessüm etmiş. "Özellikle seccededeyken o seccade o kadar büyüyor ki!" ♥

Hesap hatası

Ruhlar âleminde uçuşan bir ruh, sayısız ruh arasından bir tanesinde farklılık hissetmiş. Çünkü o ruh tıpkı kendisi gibi; aynı frekanslarla ve aynı fası-lalarla ışık saçıyormuş.

'Ruh ikizi' deniyormuş böyle ruhlara, milyonda bir rastlanırmış sadece...

Diğer ruh da onu fark ettiğinde, bir anda kaynaşıp sohbe-te başlamışlar. Ve ebedî bir beraberlikten söz ederken, dünyaya nasıl bir vücutla geleceklerini merak etmişler.

Güzel mi yoksa çirkin mi? Şişman mı yoksa zayıf mı? Kısa mı yoksa uzun mu?

Buna benzer sorular bitmek bilmiyormuş. Bunları öğrenmek de zor değilmiş. O esrarengiz âlemde, esrarlı aynalar bulunuyormuş. 'Geleceğin aynası' derlermiş onlara, yalan söylemezlermiş.

En yakın aynaya doğru ilerlemişler.

Aynanın önünde uzun bir kuyruk varmış. Bazı ruhlar etrafına hiç ışık saçmasa da, nurlu ruhların verdikleri yetiyormuş, bu nedenle ısı ısı yanıyormuş orası, bayram yerleri gibi...

Nihayet onlara da sıra gelmiş. Hemen geçmişler ayna karşısına, heyecandan adeta titreyerek.

İki ruhtan birincisi erkekmiş. Yirmi - yirmi beş yaşlarındaki hâliyle, çok hoş bir delikanlıymış doğrusu. Diğeri de hanımmış, güldüğünde yüzünde güller açan, asaleti her hâlinden kitap gibi okunan...

İkinci ruh birinciyi o anda büyülemiş, kendisi de nasıl büyülenmişse...

Ruhların ortak noktaları çokmuş. Ama aynı ülkede ve aynı şehirde dünyaya gelecek olmaları harikaymış. Söz verip yemin etmişler, birbiriyle buluşarak yuva kurmaya ve asla ayrılmamaya...

...

Birinci ruh, ete kemiğe bürünüp dünyaya geldiğinde, ilk on yılda neredeyse her şeyden habersizmiş. Ruhlar âleminde yaşadığı olayı da ancak yirmi yaşında, tüm detaylarıyla birlikte hatırlamış. Sevdiğinin yüzü ve tebessümü, hayalinde her geçen gün daha da net-

leştiğinden onları aktarmak istemiş tuvallere, bir daha unutmamak, hatta ezberlemek niyeti ile. Bir dözine resim yapmış başucundan asla ayırmadığı. Daha sonra yaşadığı şehrin sokaklarını, dağ ve ovalarını, en derin vadilerini adım adım dolaşmış, ona rastlarım diye. En çok satan gazetelere ilan vermiş, belki onu tanıyan biri çıkar ümidiyle.

Yıllar boyu kimseler çıkmamış ortaya.

Delikanlı sevdiğini bulamayınca, evlenmekten vazgeçerek döznyaya küsmüş, sözünde durmayan sevdiğine de...

Sonraki yıllar, bir nehirden çok daha hızlı akmış.

Herkes gibi o da yaşlanmış tabi...

Otuz, kırk, elli, altmış...

Günlerden bir gün, bir kalp krizi geçirip en yakın hastaneye kaldırılmış adam. 'Acil durum' nedeniyle bir nöbetçi doktor koşmuş hemen yanına. Ancak otuz yaşlarında güler yüzlü bir hanım. Adamın yıllarca önce tuvallere aktararak başucuna koyduğu ve kalbi kırık olsa bile asla unutmadığı...

Onu görür görmez doğrulmuş yatağından. Kalbi de sökülmüş sanki o eski yuvasından, geçirdiği krizlerle alay edercesine...

Adam, ezbere bildiği yüze dönerek:

"O kişi sizsiniz," diye konuşmaya başlamış. "Sizi çok önceleri tanımiştım."

“Aynı şehirdeyiz,” diye gülmüş genç doktor. “Farkına varmasak bile defalarca karşılaşmış olabiliriz.”

Adam bu sözleri sanki duymamış gibi:

“Bir hata yaptık,” diye mırıldanmış. “Doğum tarihlerimizi hiç hesaba katmadık. Bu durumda sözümüzden dönmüş sayılmayız ki!”

Doktor onun sözlerinden bir şey anlamamış ama sohbet niyeti ile:

“Söz mü dediniz?” demiş. “Keşke herkes sözlerinde durabilseydi. Bir söz için ben de yıllardır bekliyorum.”

Adam o an gerçekleri haykırmayı düşünmüş, “Bendim size söz veren! Siz de bana söz verdiniz, unuttunuz mu?” diye. Ama yorgun gözleri, ayakucunda duran aynaya takılmış. O ayna da yalan söylemeyen türdenmiş. Adamın yüzünü saran o derin çizgilerden hiçbirini gizlememiş, sonbahar yapraklarını andıran rengini de...

Adam susmuş o anda, bir şey söyleyememiş. Kelimeler kördüğüm hâline gelerek, birer birer oturmuş yüreğine. Doktor odadan çıkarken ona bir daha bakıp:

“Bugün şubatın son günü,” demiş fısıldayarak. “Kışın bitip ilkbaharın başladığı gün... Size rastladığım günde baharım başlasa da, ne yazık ki bu benim sonbaharım.” ♥